

L'ARBRE MÀGIC

Quan el món va ser món, ningú sap per què, alguns indrets van ser més afavorits que altres. La nostra història transcorre en una terra llunyana, erma, resseca i clivellada pel sol, tot i trobar-se entre dos grans rius: el de l'est i el de l'oest.

Aquests dos rius eren llocs perillosos pels homes i pels ramats per la quantitat de feres assedegades que, segons es deia, hi anaven a beure.

En aquest paratge tan poc acollidor hi malvivia un petit poble de pastors. Tant malvivien aquesta pobra gent que, en una de les famílies, el pare i la mare es van morir, deixant un parell de cabres escanyolides i un nen orfe, que ningú el volia perquè, segons sembla, ja tenien prou feina. El nen estava desolat, i en tenia motius.

Aturat a l'ombra d'un gran arbre, l'únic arbre que havien vist els nadius en aquella planura enorme, el nen va adonar-se que estava completament sol i desemparat. Només les cabres, la seva minsa possessió, li feien companyia.

Al nen tan sols se li va acudir lamentar-se en veu alta.

-Com sobreviuré tot sol si només sóc un nen? Què faré, ara?

Voleu saber com se'n va sortir? Doncs escolteu la història de **"L'arbre màgic"**.

En aquell moment, el vent va xiular entre les branques del gran arbre i, mentre algunes de les fulles volaven cap a l'est, una veu fonda li va dir:

-Porta el ramat a beure al riu de l'est, avui les feres són a l'oest. El nen es va quedar de pedra. Qui havia parlat? L'arbre? Dubtós, va seguir el consell. I ves per on, resulta que li va anar bé.

A partir de llavors, cada dia, abans de res, el nen preguntava davant de l'arbre:

-Gran arbre! On he de dur el ramat a beure? Al riu de l'est o al de l'oest?

Gràcies a les indicacions de l'arbre, el seu petit ramat li donava prou llet i prou carn per sobreviure.

El rumor que el nen prosperava gràcies a les indicacions de l'arbre va arribar a orelles del fetiller del poble. Diuen que es va enfadar i enrabiarse com no s'havia vist mai. Com s'hi atrevia, aquell marrec, a parlar amb la natura?! Només ell tenia aquesta potestat. Era cosa seva. Allò s'havia d'acabar. Ell, ho havia d'acabar.

Dit i fet. Destral en mà, va anar fins al gran arbre i, en un pim pam, el va tallar a trossets.

L'endemà, el nen es va trobar l'arbre fet miques. Tot i així, confiat de mena, va fer la pregunta:

-Gran arbre! On he de dur el ramat a beure? Al riu de l'est o al de l'oest?

Sorprenentment, la veu fonda va contestar:

-Porta el ramat al riu de l'oest, avui les feres són a l'est.

El nen, feliç, li va fer cas, com sempre. Quan el fetiller va descobrir que la seva acció no havia servit de res, gairebé té un cobriment, un atac i un infart alhora.

-Això no quedarà així -cridava empipat. Qui es pensava que era, aquell tap de bassa?

Aquell cul d'olla, aquell cap de pardals!

Aquella mateixa nit, el fetiller va fer una pira immensa i va cremar els trossos del gran arbre.

Quan, l'endemà, el nen va arribar, ja només quedava cendra. Tant li feia, ell confiava en l'arbre. I li va fer la pregunta:

-Gran arbre! On he de dur el ramat a beure? Al riu de l'est o al de l'oest?

Aquest cop la veu no es va sentir, però un vent suau va ajudar que les cendres poguessin assenyalar la direcció correcta. I el nen hi va encaminar el seu ramat.

El fetiller no entenia res. "Cremant els trossos no n'hi havia prou?", pensava. Hauria d'eliminar les cendres, també? No se li va acudir res més que agafar-les i llençar-les al riu. Allò sí que havia de ser definitiu.

Les cendres llençades al riu es van dissoldre a l'aigua. Van viatjar empeses pel corrent. Tot això, mentre el nen preguntava una vegada i una altra sense obtenir cap resposta:

-Gran arbre! On he de dur el ramat a beure?

Les cendres es van evaporar amb l'escalfor d'aquell sol de justícia i van formar un gran núvol. Tot això mentre el nen continuava insistint:

-Gran arbre! On? Gran arbre! On he de dur el ramat? ¿Què faré, ara, si ningú respon a les meves preguntes?

Desesperat, el nen va plorar desconsoladament.

En aquell moment es va posar a ploure. Una pluja intensa, cosa insòlita en aquella terra. Les gotes de pluja es van

barrejar amb les llàgrimes del nen i, juntes, van amarar el terra. I en un tancar i obrir d'ulls, va néixer un brot petit als peus del nen i tot seguit va sentir de nou la veu de l'arbre:

-Porta el ramat a beure al riu de l'est, avui les feres són a l'oest.

A partir d'aquell dia, el nen es va encarregar que mai més res s'interposés entre ell i l'arbre.

Tots dos van créixer i es van fer forts plegats. El nen va prosperar i, gràcies al gran ramat que va criar, va poder formar la seva pròpia família.

El nen, agraït, no es va oblidar mai del gran arbre. El gran arbre no es va oblidar mai del nen. Tots els matins de la seva vida, el nen li preguntava, i tots els matins de la seva vida, l'arbre va contestar.

Guió: Llorenç Español Nolla